בס"ד

יום **א'**, **כו' באדר ב'** תש"ס (**2** באפריל)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

נולד היום, **כו' באדר ב'**, בשנת תרל"ג(1873-5633), **דר' זליג סוסקין**, אגרונום בארץ ישראל. יליד קרים, עלה ארצה ב1896-. היה סוסקין מחברי המשלחת הציונית לבחינת אפשרויות ההתיישבות היהודית באל-עריש (1903). הוא דגל בחקלאות אינטנסיבית בחלקות השקאה קטנות. סוסקין היה חלוץ החקלאות ההידרופונית, וממייסדי נהריה.
[תאריכון מרכז ההסברה / יודאיקה לקסיקון]

בפרשת השבוע שקראנו אתמול, פר' "**שמיני**", מסופר על הקמת המשכן ביום השמיני (שהוא ר"ח ניסן) אחרי שבעת ימי המילואים (היום הוא היום ה 4- מתוך 7 ימים אלה). בו ביום נשרפו ע"י השם יתברך שני בניו של אהרון הכהן – נדב ואביהוא: "ויקחו בני אהרון נדב ואביהוא איש מחתתו ויתנו בהן אש וישימו עליה קטורת ויקריבו לפני ה' אש זרה אשר לא ציוה אותם. ותצא אש מלפני ה' ותאכל אותם וימותו לפני ה'. ויאמר משה אל אהרון הוא אשר דיבר ה' לאמור, בקרוביי אקדש ועל-פני כל העם אכבד, וידום אהרון. ...ויאמר משה אל אהרון ולאלעזר ולאיתמר בניו ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרומו..." [ויקרא י' 1-6] על האסון הנורא הזה ביום הנשגב ביותר בחיי האומה – יום שבו, כאמור, היתה שמחה לפני הקב"ה כיום שנבראו בו שמיים וארץ – אומר הר' שמשון רפאל הירש:
=...פריעה של מצורע מבטאת את הפחתת ערך האדם מבחינת אישיותו הפרטית. ואילו פרימה מבטאת הפחתה מבחינה חברתית. וזו גם משמעות המעשים האלה, הנעשים בשעת מות קרובים. הם מבטאים את תחושת ההפסד, שהמוות הסב לקרובו של המת. כי המת היה לו מבחינת "שאר" – **הוא השלים אותו מבחינה אנושית ואזרחית**. והחי הפסיד עתה כאדם וכאזרח - כביכול, פחת ערכו. ועליו להפגין תחושה זו של הפסד בהופעתו החיצונית: ע"י מניעת תספורת הראש (כולל זקן) וע"י קריעה בבגד. אותה הרגשה של "שאר" איננה רק מוצדקת, אלא היא מוטלת חובה על-פי הדין. אמנם **הלכות אבלות נוהגות מן התורה לכל היותר ביום הראשון** – כנראה, רק אם המיתה וקבורה הם ביום אחד. ואילו דיני שבעה ושלושים נוהגים רק מדרבנן. אך כשאר כל מצוות דרבנן נתקבלו כחובה ונתקדשו על-ידי האומה. **הם מורים לחיי המשפחה היהודית, מה צריך להיות היחס בין איש לאשתו, בין אב לבנו, בין איש לאחיו.**
שונה הדבר בכהן הגדול – וביום ראשון זה של השלמת הקדשת הכהונה (בעת חנוכת המשכן) היו גם בני אהרון כהנים גדולים. על הכהן הגדול לייצג לפני ה' את האידיאל של עם עולם. לפיכך, עליו לדחות את רגשותיו הפרטיים, שנפגעו ע"י המוות, מפני מחשבת הא-ל ורעיון האומה. כי השרוי במחיצת ה' לא יכירנו מוות, ואדם שנפטר רק החליף את זירת חייו. **ואף האומה איננה יודעת מוות** – "אין ציבור מת" [ע' מסכת תרומה, טו:]. **בלב האומה חיים כל הדורות שעברו, ומקרבה יפרחו כל הדורות שיבואו. עבר ועתיד נוכחים בה בכל הווה.**
אלמוות זה – בזה ובבא – מקורו במקדש ה'. והכהן הגדול – שהכרזת "**קודש לה'**" חקוקה על מצחו – יטיף לקח זה ע"י מניעת פריעה ופרימה. משום כך, נאמר לו לדורות. וביום השמיני נאמר כן גם לבניו: "ראשיכם אל תפרעו ובגדיכם לא תפרומו..." =

<u>ועל עניין ימי המילואים (השבוע האחרון של חודש אדר):</u>
ימי המילואים - ימי חנוכה הם!
מילואים אלה של משכן ה' הראשון שעשה משה רבינו על פי ה', עתידים להתחדש עלינו בבוא גואל צדק, וייבנה בית המקדש במהירה בימינו בחודש ניסן אף הוא. וכשם שימי המילואים הם זכר למשכן שעשה משה רבינו, כך הם ימי תפילה לגאולה שלמה ולבניין בית המקדש שיכונן בו את שכינתו לעולם ועד.
[ספר התודעה]

יום נעים,
בציפיה לישועה בחודש הגאולה הקרב ובא!